

פאירים לזשע"ה

לעילוי נשמת ראש משפחתנו היקר הרב מאיר שמואל ב"ר אהרן הכהן כץ זצ"ל הכ"מ

גיליון מס' 9 ♦ פרשת תצווה - פורים

אוצרות רבותינו

ובעיני הדבר פשוט.

שאם כל ישראל היום הזה, אשר זרע עמלק לטבח יובל, ונפל המן הרע הזה, ראש מבית רשע היו נוהגים בסדר קדושה, והשמחה היתה מקודש"ת לשמים, ויתר היום עוסקים בתורה כל א' כפי שיעורו.

ע"כ בשכר זה היינו נגאלים גאולת עולם.

וימחה זכר עמלק כי היום הזה אשר החל לנפול ונפל מהם רב.

הן עם ישראל אם היינו מתאמצים בתורה ומצות כהיום הזה, רעה תבוא אליהם לזרע עמלק עד כלותם אותם, ובא לציון גואל.

ומה גם, אשר רוב ישראל מרבים צדקה היום הזה, עם עמלי תורה, ועניים מרודים, ובינונים אשריך ישראל, כמה מאות נתונים המה למצות והוא אשר דברתי, כי בכח מעשה הצדקה, אשר היא הייתה אם לכל הטובה, לכפרה ולבטל גזירות רעות, ולהחיש תשועתינו

ובכח עבודותינו לה' יתברך היום אין ספק שהייתה מפלת עמלק גמורה ותפרה ישע גאולה שלימה

לב דוד להחיד"א פרק ט

חכמתכם ובינתכם

פעם פגש מן הגרש"ז אויערבך זצ"ל את ראב"ד העדה"ח הגרי"י פיישר זצ"ל ואמר לו שיש לו קולא בשמיעת פרשת זכור, שאין חובה לשמוע ממש כל מילה אלא די בכך שמבין את העניין. הגיב הרב פיישר: אל תאמר כך לציבור, זוהי קולא שאין הציבור יכול לעמוד בה

הערות והארות, רעיונות וחומרים
וכן בקשות לקבלת העלון במייל

ניתן לשלוח לעורך זאב כץ 8404494@gmail.com

הגות שאבעס'

ויקחו אליך שֶׁמֶן זֵית זָךְ פְּתִית לְמֹאזֵר

ידועים דבריו של מרן הגראי"ל שטיינמן זי"ע בנאומו הציבורי האחרון "במדרש כתוב שאגריפס המלך רצה להקריב הרבה קרבנות, אלף קרבנות ביום אחד, אלף קרבנות! אבל ביקש דבר אחד שאף אחד לא יקדים אותו.. בלילה חלם אגריפס המלך - עני אחד הקדים אותך, לא הקדים בזמן, רק שהיה יותר רצוי. והיה לו צער, וקרא לכהן גדול, ושאל למה הקרבת למישהו אחר? הרי אמרתי לך שלא להקריב" "אמר לו 'אדוני המלך בא אלי עני אחד ואמר תעשה לי שתי תורים, אני צד כל יום ארבע, שנים מהם אני מקריב ושנים אני אוכל, אם אתה לא לוקח אתה מקפח אותי, שלא יהיה לי שום דבר'. לקחתי והקרבת. אמר לו הכהן הגדול למלך, 'נכון שאתה עם אלף הקרבנות שלך יותר טוב מאיש אחר שמקריב קרבנות, אבל האדם הזה ש"כל החיים" שלו הם תורה ומצות, אי אפשר להשוות אליו שום בן אדם" כך כתוב במדרש רבה פר' ויקרא על הפסוק ונפש כי תקריב. העיקר רואים בזה מה אנחנו שואפים, שלהקב"ה לא חשוב ריבוי הדברים, רק מה שיותר זך, יותר זך! זה מתקבל. האיש הזה, העני, מרגיש באמת שכל החיים שלו הם תורה ומצות, א"כ שום דבר לא יכול להשוות אליו, אלף קרבנות ואפילו אלפיים קרבנות לא יכולים להשוות לאיש הזה שכונתו כ"כ רצויה וזה, אנחנו רוצים ללמוד, שבן אדם צריך ללמוד שלא ריבוי הדברים העיקר, רק הזך הוא העיקר, מה שיותר זך יותר רצוי, וזה אנחנו צריכים"

ומובא בספרים, שהדרך להגיע ל"זך", היא רק ע"י "כתית", שצריך האדם לכתות טבעו החומרי לזה, כי אדם מוכן לעשות המון המון חיזוקים ומבצעים, אבל לצמצם את עצמו ולקבל "עול" כפשוטו, כמו שור שמקבל עול ואין לו בחירה האם להיזי את ראשו לצד ימין או לשמאל, אלא הוא לגמרי ברשות העול, את זה קשה לאדם לקבל, הוא מרגיש כבול, נשלט, חלש או כל רגש אחר שגורם לו לברוח מעול, אך באמת זוהי עבודת ד' האמיתית "כשור לעול" וזה מה שיביא לאדם את האושר האמיתי.

משל למה הדבר דומה, במלחמת העולם השנייה היו פרטיזנים שלחמו בחירוף נפש בנאצים ימ"ש, פוצצו גשרים, רצחו גרמנים ומשתפי פעולה ופעולות הרואיות נוספות ולעומתם היו את החיילים של בעלות הברית שלחמו בצורה פשוטה ולא הרואית ומרשימה, אך את ההבדל בין החייל לפרטיזן ניתן היה לראות ביום בו הפרטיזן קם ללא חשק ללחימה או לאחר יום של הפסדים בקרבות, הוא פשוט הסתובב לצד השני ושקע בשינה, אך לעומתו החייל ה"פשוט", קם, חרק שיניים ויצא לעוד יום של קרב. להיות חייל זה משהו עם מעט ריגושים, מעט דרמה, לפעמים מייאש ומתיש, אבל בורא עולם אומר לנו שהאושר האמיתי זה להיות חייל פשוט, כי בכלל בכלל לא פשוט להיות חייל פשוט בצבא ד'!

מעשה שהיה

אצל ה'אהבת ישראל' מויז'ניץ היה מגיע יהודי שהתגורר באחד הכפרים הסמוכים. מדי פעם הוא היה מגיע לשבת, כשלבושו כחסידי למהדרין, זקנו יורד על פי מידותיו והוא נראה יהודי חסידי לכל דבר. דבקה נפש בנפש הרבי והיה מרבה לבוא אליו לשבתות. פעם אחת, בעוד אותו יהודי נמצא בעיר היריד לרגל מסחרו, הגיעה לאוזניו שמועה כי הרבי נמצא גם הוא בעיר לרגל עיסוקיו בצורכי הרבים ברוחניות ובגשמיות, וחשקה נפשו של החסיד לבוא להיראות לפני הרבי. הוא העיף מבט על עצמו וכלימה כיסתה את פניו. את לבושו החסידי הותיר מאחוריו בביתו שבכפר, וכאן בעיר הוא לבוש כאחד מהערלים בבגדי סוחר מכובדים וגם הזקן אסוף היטב כשהצורה החסידית ממנו והלאה. "איך אגש כך אל הרבי", חשב לעצמו והחליט לוותר על הרעיון.

אבל רצונו לראות את רבו היה חזק מאוד והוא לא הצליח להתגבר על החשק העז לראות את הרבי, עד שלבסוף החליט שהוא יבוא לרבי גם אם הדבר כרוך באי נעימות גדולה. כשהגיע החסיד אל ה'אהבת ישראל', עשה הרבי את עצמו כאילו אינו מכיר אותו. נתן לו יד, בירכו לשלום והמשיך הלאה כאילו מעולם לא ראה אותו קדם. היהודי נעלב: "הרבי לא מכיר אותי", שאל, והרבי מתחמק וממשיך לעשות את עצמו כאילו הוא לא יודע במי מדובר. "אני הוא פלוני בן פלוני מהכפר הסמוך, אני מגיע לרבי פעמים רבות לשבת, והרבי אפילו מכבד אותי מדי פעם בכיבודים שונים". "אני יודע על מי אתה מדבר", השיב לו הצדיק, "אכן יש כזה יהודי שמגיע אלינו לשבתות מפעם לפעם, אבל הוא יהודי חסידי ואילו אתה לבוש כמו גוי". "נכון", השיב היהודי בשפל קול, "אבל הרבי צריך להבין, אני לבוש כמו גוי רק כי אני כאן לצרכי מסחר. זאת רק תחפושת. כשאני מגיע לרבי אני לובש את בגדי האמיתיים וכאן בשוק, לצורך פרנסתי אני מתחפש לאחד משלהם."

בפורים אתה רואה מולך אנשים בתחפושות שונות: זה מחופש לליצן, זה למפלצת, זה לחיה, זה לסתם-משהו-לא-ברור. אבל לא יעלה על דעתך לנעוץ או לרגוז, כי הרי זו רק תחפושת!

גם בחיים אנו פוגשים הרבה אנשים 'מחופשים': זה מחופש לקמצן, זה לגס-רוח, זה לחצוף, זה לסתם אחד שלא איכפת לו משום דבר, אולם אין זו דמותם האמיתית של האנשים. זו רק 'תחפושת'!

עמוק בתוך הלב, כל אלה הם יהודים חמים, מלאי טוהר ויופי. אין צורך לנעוץ ולרגוז, צריך פשוט לגשת אליהם בעדינות, להסיר את ה'תחפושת' ולחשוף את הנשמה הטהורה שבפנימיותם ...

א פריי לעבן פורים!

תפילה

אזמרה לאלוקי בעודי

ישנו ביאור נפלא של ר"ב מברסלב על הפסוק בתהילים ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו וז"ל: הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף-על-פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אעפ"כ צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב, ששם אינו רשע. וזהו: ועוד מעט ואין רשע – שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב, שיש בו עדין, ששם אינו רשע, כי אע"פ שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מ'מיו, וע"ז שאתה מוצא בו עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, ע"י אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישב בתשובה ע"י. וזהו: ועוד מעט ואין רשע – על-ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, ע"י זה והתבוננת על מקומו ואיננו, הינו בשתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, כי על-ידי שמוצאין בו איזה נקדה טובה, ודנין אותו לכף זכות, ע"ז מוצאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות. וכן צריך האדם למצא גם בעצמו.

ואולי זהו עוד הבנה ב"אזמרה לאלוקי בעודי", גם אם אתה מרגיש רח"ל רחוק מד' מאד, תזמר לקב"ה על ה"בעודי" על "עוד מעט ואין רשע"...

עיונים במגילה

המגילה מספרת על בת המן ששפכה את הדלי על ראשו של המן, ולכאורה קשיא טובא מדוע בתו של המן לא הסתפקה בשפיכת הדלי על ראש המן, אלא אף הוסיפה וכסתה את ראשו בדלי?

והביאור בדבר הוא: הגמ' דנה "מנין להמן מן התורה?" ומסיקה שזה נרמז ב"המין העץ". ובמקום אחר דנים איזה עץ היה זה? ואחד השיטות בזה הוא שעץ הדעת של חיטה היה.

ונס פורים היה הרי ביום ראשון של חג הפסח, נמצא שכששפכה בתו של המן את מי הביב על המן, היה בזה תערובת של חיטה ומים, וא"כ הוי חמץ! והדין ביו"ט כשמוצאים חמץ שאין מבערין אותו אלא כופין עליו את הכלי, ולכן בתו של המן אף הוסיפה לכסותו בדלי.

ועתה רק צע"ק מנלן שכפתה בתו של המן את הדלי על ראשו?

למה "פרשת המן" זה סגולה לפרנסה?

נראה לומר בפשטות כי במגילת אסתר יש שתי "פרשיות"

א: פְרֻשֶׁת הַפֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הֶמֶן לְשָׂקוֹל עַל-גַּגְתִּי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִים בְּיְהוּדִים לְאַבְדֵם

ב: פְרֻשֶׁת מְרַדְלֵי אֲשֶׁר גָּדְלוּ הַמֶּלֶךְ

רואים מזה שגם כאשר היה נראה אז שעל פי דרך הטבע שבפְרֻשֶׁת הַפֶּסֶף של הֶמֶן המצב קשה מאוד ואין תקווה חלילה, אבל לבסוף נעשה 'ונהפוך הוא' ונהיה פְרֻשֶׁת גְּדֻלַּת מְרַדְלֵי אֲשֶׁר גָּדְלוּ הַמֶּלֶךְ (ואין מלך אלא הקב"ה).

ולכן סגולה גדולה לחזור על פְרֻשֶׁת הֶמֶן בכל יום כדי להשריש בליבו אמונה זו, שגם כשנראה לו שמצב הכסף שלו חסר תקווה ומייאש, יבטח בה' ויצפה ל'ונהפוך הוא', ואין לך סגולה לפרנסה גדולה מזו